

EN MANN SOM FLYKTER FRA HERRENS ÅSYN

 La oss bøye hodene våre. Kjære Gud, vi er glade denne ettermiddagen for dette privilegiet som vi har til å samle oss sammen igjen. Og Du alene, Herre, vet hvordan våre hjerter har lengtet etter denne stunden, at vi kan stå foran Ditt folk her igjen, og bringe dette Budskapet som vi kjenner så sterkt at det virkelig haster i denne tiden. Du har latt oss få disse få dagene nå, og vi ber, kjære Gud, at Din nådes hånd vil være over oss, til å veilede oss og rettlede oss. Og gi oss disse tingene som vi trenger, Herre, for våre hjerter lengter etter å kjenne Deg bedre.

² Vi ser de store høstmarkene, hvite, modne, og vet at kornet er klart nå for den store tresketiden. Kjære Gud, vi ber om at du trekker vekk agnene som er rundt oss, la oss ligge i Nærværet til Sønnen nå, de neste få dagene, og modnes til Guds Rike.

³ Velsign hver sang som vil bli sunget. Velsign hver bønn, og svar på alle som skal bli bedt, Herre. Frels alle de bortkomne. Kall dem tilbake til den levende Guds hus, og til fellesskap, disse som har vandret bort.

⁴ Vi ber, Gud, at Du skal helbrede enhver syk person som kommer under vårt tak. Gi det, Herre. Må det ikke være en svak person iblant oss ved avslutningen av disse møtene.

⁵ Og, kjære Gud, for oss selv nå, vi som hevder å være Menigheten i denne tiden, de Utkalte, disse rundt om i verden som har kommet ut fra Babylon og for å være deltakere i dette fantastiske fellesskapet i denne siste tiden, vi ber, Gud, at Du vil velsigne våre hjerter på en slik måte. Vi er virkelig hungrige, Herre, og rensket ut alle tingene av verden, som vi vet om. Herre, vi har lagt til side hver eneste byrde som så lett henger ved oss, og la oss nå løpe med tålmodighet i denne kampen som er satt foran oss. Gi det, far. Og må vi være mer fullstendig, sterkere, bedre kristne ved avslutningen av dette møtet, enn vi var da vi kom inn. Må Gud få all ære, for vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

⁶ Jeg tror dette er et stort privilegium i kveld, som jeg har ventet på en stund. Her om dagen fortalte jeg min kone, jeg sa: "Jeg blir så nervøs av å vente på å komme til tabernaklet." Jeg bare . . . Jeg har andre venner, selvfølgelig, jeg har, rundt om i verden, men det er noe spesielt ved dette tabernaklet her.

Jeg ble tatt ut av dette støvet i området her da Gud ga meg livet her på jorden; og jeg antar, hvis Han drøyer, vil jeg bli begravet her et sted. Når Han kommer, vil Han finne meg her et sted.

⁷ Men, det ser ut som, det er et eller annet, når jeg begynner å tenke på Jeffersonville. Her om dagen ble jeg så ensom; jeg sa til min kone, jeg sa: “Jeg har hjemlengsel, og jeg vet ikke hvorfor jeg har hjemlengsel, med mindre det er disse menneskene som ber for meg.” Jeg sa: “Vel, jeg vil . . . Den eneste tingen jeg vet å gjøre, er å dra tilbake og ha noen dager med møter, se om vi ikke kan finne noe fra Herren, kanskje Han vil vi skal vite noe.”

Og det store, viktige emnet som vi har foran oss nå, er *Ekteskap og skilsmisse*. Og hvis det er et spørsmål, er det nødt til å være et svar. Det kan ikke være et spørsmål med mindre det er et svar. Uansett hva det er, det er nødt til å være et svar. Om Herren vil, vil jeg prøve å tale om det, søndag morgen.

⁸ Og så, i morgen kveld, tror jeg vi skal være her oppe på . . . Hva kalles den skolen? [Broder Neville sier: “Parkview.” — Red.] Parkview auditorium. Hva, sir? [“Parkview Junior High.”] Parkview Junior High. Hvor mange vet hvor det er? Vel, jeg antar de vil sette ut skilter, vil de ikke, broder Neville? [“Ja.”] Vil være . . . Det er bare like over her borte, omtrent — omtrent tre kvarter av en mile, og det vil bli skiltet. Dere svinger tilbake, av veien. Det er en fin, høytliggende bygning. Den har steder hvor dere kan legge armen ut, og ta notater av hva dere ønsker å skrive, og — og — og slikt. Og jeg er sikker på at dere vil like det litt bedre enn dere pleier, blir litt stimlet sammen i møtene her i — i tabernaklet. Det vil være rikelig med plass, rikelig med parkeringsplass.

⁹ Nå tror jeg de har en liten regulering som vi måtte love å overholde, det var å ikke komme inn på området før rundt halv sju. [Broder Neville sier: “Ikke før halv seks; ikke vær der før halv seks.” — Red.] Og hvilken tid . . . [“Dørene åpner klokken halv sju.”] Jeg tror det ville være en god ide for oss å komme dit klokka halv sju.

Nå har de et annet auditorium her i byen med plass til seks tusen. Hvis vi er veldig eksemplarisk på dette stedet, kanskje de lot oss få det andre stedet en gang til et stort møte, kanskje en gang i sommer når jeg kommer tilbake fra utlandet.

¹⁰ Og så tror jeg vi har plass til . . . Hvor mange har vi plass til der oppe? [Broder Neville sier: “Vi har plass til omkring fire tusen.” — Red.] Fire tusen. Så, dere skjønner, vi vil ha nok plass. Det vil ikke bli noen kødannelse. Og kom da opp klokka halv sju. Og så kan alle komme inn på riktig tidspunkt, alle sammen, og jeg er sikker på dere vil — dere få et godt sete. Og det er høytliggende slik som *dette*, og — og et sted her hvor dere kan skrive og ta notater og så videre. Og det vil begynne, hvis Herren vil . . .

¹¹ Jeg tror nå, i kveld, dette er onsdag kvelds bønnemøte, vi har . . . Stedet er omtrent fylt opp, så jeg tror kanskje vi heller starter i morgen kveld. Vi leide det bare i håp om at kanskje, hvis

vi ville være mange nok til å ha for liten plass her, kunne vi dra opp dit. Men jeg tror det er . . . det hadde vært best å dra videre dit, tror du ikke det, broder Neville, å dra videre opp dit i morgen kveld? Og hvor mange tror det hadde vært en god idé? Og da kan dere få rikelig med — med plass. Det er — det er allerede leid; det er betalt for av noen brødre her i menigheten. Det koster oss bare femti dollar per kveld, som er veldig, veldig . . . Ønsker jeg hadde det overalt, å kunne ha plass til så mange for femti dollar per kveld, en helt ny bygning, fin plattform. Og, men vi er . . .

¹² Naturligvis tar vi opp et offer, antar jeg. Og vi vil ikke at disse mennene skal betale det selv; vi vil betale for . . . betale dem tilbake. Men når vi har til våre utgifter og slikt, da, selvfølgelig, slutter vi å ta opp offer. Vi vil ikke . . .

¹³ Hvis det er noen fremmede sammen med oss, vi har gjort det til en retningslinje å aldri be om, tigge, presse folk for penger. Vi lar kollektbøssen gå rundt, som bare er . . . Det er en religiøs handling. Jeg har prøvd det, mange ganger, ikke engang å sende rundt kollektbøssen, i det hele tatt, men det virker ikke. Skjønner? Fordi, det å gi er en del av vår religion. Det er en del av vår plikt. Uansett om det bare er en krone, eller hva enn det er, eller en penny, er det alt . . .

¹⁴ Så dere husker at Jesus så en enke passere forbi, en dag, hvor de rike menn puttet inn mye av sin skatt i kassen. Og denne enken gikk forbi, kanskje et par små, sultne barn som gikk ved hennes side, og ga alt hun hadde, tre pennier. Og Jesus sa: “Hvem ga mest?”

¹⁵ Nå, hvis jeg hadde stått der, hadde jeg sagt: “Ikke gjør det, søster. Vi — vi, se nå, vi har nok med penger.” Men Han stoppet henne ikke. Skjønner? Han — Han visste Han hadde noe større for henne nedover veien. Så, se, tross alt, hun hadde et hjem i Herligheten, som hun var på vei til. Og Han stoppet henne ikke. Han lar henne putte inn sine tre pennier fordi det var akkurat det hun ønsket å gjøre. Og hun måtte ha en trang for å gjøre det; med barn, og en enke, og bare tre pennier å leve på. Hun, hun måtte ha en trang for å gjøre det. Så, ser dere, når folk ønsker å gi, må dere gi dem muligheten til å gjøre det.

¹⁶ Men jeg tenker på disse som står, og folk sier: “Hvem vil gi femti dollar? Hvem vil gi tjue dollar?” Jeg tror at det er skadelig for din — for din intelligens. Jeg — jeg tror at folk innser at det er nødvendig med penger for å — å ha et — et møte. Og jeg ville aldri la disse møte-lederne gjøre det. Jeg sa: “Når dere må gjøre det, da er det på tide at jeg kommer meg tilbake til tabernaklet. Så, vi trenger ikke å gjøre det.” Men jeg — jeg tror vi må la kollektbøssen gå rundt, for — for å gjøre det til en fullstendig religiøs tjeneste.

¹⁷ Derfor vil de sannsynligvis la en liten kollektbøsse gå rundt hver kveld, si noe slikt som: “Vel, vi tar nå opp offeret.” Og de vil la kollektbøssen gå rundt, og det vil – det vil være slutten på det.

¹⁸ Og hver kveld, om Herren vil, jeg tror Herren har lagt på mitt hjerte et meget bestemt Budskap for Menigheten. Jeg har vært flere dager i bønn. Og jeg vil ikke gå inn i det, fordi et stort fenomen skjedde her om dagen, som var veldig stort. Og jeg er ivrig etter å fortelle dere om det. Og nå, hovedtemaet, antar jeg, det som de fleste av dem, sa Billy, hadde ringt om, var angående *Ekteskap og skilsmisse*. Som, det er et mektig – et mektig emne, og jeg – jeg visste ikke hvordan jeg skulle tilnærme meg det. Og jeg gikk opp for å be over det, og Herren møtte meg. Og jeg vet at jeg, ved . . . Jeg har det ikke, men Gud har gitt det til meg; jeg har det nå. Gud har gitt meg det riktige svaret, ser dere, ser dere, og jeg – jeg vet at det er sant.

¹⁹ Og så, jeg vet ikke helt nøyaktig ennå, kanskje, søndag, jeg kan kanskje spørre våre søstre om å bare utelate sitt eget møte, men jeg – jeg vet ikke. Det ville være avhengig av om de gifte kvinnene ønsker å komme sammen med sine ektemenn. Det – det er noen virkelig viktige ting som må bli fortalt, sannheten om, og hvordan . . . Og så ønsker vi absolutt å legge det ut, fra SÅ SIER HERREN, da har dere fått det da. Dere vet bare hva som er Sannheten da. Og jeg stoler på at Han gjør.

²⁰ Og nå, jeg var oppe på restauranten her om dagen og spiste, og – og Jerry og alle sammen ventet på dere alle. De sa, sa: “Vel, vi . . .” Noen, en av guttene var der oppe, sa, denne karen sa: “Jeg kommer til å komme ut ganske bra denne uken”, sa: “De hadde . . . Eller, disse neste to ukene.” Sa: “De hadde en – en sammenkomst her, basketball, eller noe.” Sa, sa da: “Branham er der nede, skal ha et møte.” Han sa: “Jeg skal servere mat til ganske mange mennesker.” På Ranch House, ett av disse stedene der oppe. Og de var . . . var veldig hyggelige.

²¹ Og jeg setter pris på dere alle, for de kom sannelig med skryt og sier hyggelige ting om dere.

²² Lederen der oppe på Ranch House møtte meg her en morgen. Jeg kom inn omtrent halv tre, fra Arizona. Og han sa: “Vel, broder Branham”, sa: “Jeg hører du skal ha et nytt møte.” Sa: “Jeg fikk tak i litt ekstra hjelp”, sa han. Og sa: “Så vil jeg si en ting, at disse menneskene som kommer der nede fra”, sa: “De er virkelig hyggelige mennesker.” Vel, det fikk meg til å føle det veldig bra om dere, ser dere.

Fordi, når alt kommer til alt, så føler jeg på en måte at dere er mine kids, og jeg – jeg . . . eller barn, heller. Og så jeg . . . Kid refererer til en geit, og dere er ikke en geit. Dere er mine lam. Hvordan da? Dere er Herrens lam, som Han har latt meg gi mat til. Og jeg stoler på at det vil – det vil . . . at Han vil la meg gjøre det. Vi vandrer videre nedover veien.

²³ Og angående dette *Ekteskap og skilsmisse*, jeg har ønsket å tale om det helt siden tiden med disse Syv Segl. Dere vet, myst- . . . Alle mysteriene skulle angivelig bli gjort kjent i dem, åpningen av disse Syv Segl, alle mysteriene i Bibelen. Og jeg tenker nå, blir litt gammel, jeg — jeg tenker jeg . . . Jeg tenkte at jeg i det minste kunne legge det ut på lydbånd, om det skulle skje noe med meg, så spekulerer Menigheten kanskje på: “Lurer på hva han hadde i tankene sine? Hva ville han si?” Og alle disse emnene som synes å være så vanskelige; jeg tror, der . . . med Herrens hjelp, skal jeg prøve å bringe dem til dere. Og da — så hvis noe skjer, og hvis jeg skulle dra før Han kommer, da vil dere — dere ha det på lydopptak.

²⁴ Jeg tror vi har noen nye bøker ute. Jeg ser søster Vayle; jeg vet ikke om doktoren er her eller ikke. Er han her, søster Vayle? Han er sannsynligvis i møtet. Jeg ser ham ikke. Men, åh, ja, helt der bak. Og broder Vayle har skrevet en bok, og det er en . . . Jeg tenkte, jeg tror de sa det i dag, to. Broder Vayle, er det riktig, har du to her nå? To bøker. Nå, jeg vet ikke, jeg . . . Slik jeg forstår det, får hver person en kopi. Så jeg . . . Hvis du . . . Det er slik jeg forstår det. Jeg kan ta feil angående det.

²⁵ Og så er *De Syv Menighetstider* blitt ferdig (Er det riktig, broder Vayle?) og i trykken nå. Og jeg vet dere ønsker å få dem fordi de gir svar på mange spørsmål som har vært i deres hjerter. Og så etter det, vel, vi skal prøve å få de *Syv Segl* åpnet, vet dere, i boken, slik at hver enkelt kan lese i bokform slik som de — som de ønsker, kan forstå og studere det. Jeg tror, når det er printet ut, hvis det . . .

²⁶ Først tok vi det rett ut fra lydbåndet slik det ble skrevet eller talt. Dere vet, det å forkynne en tale, er en ting, og deretter skrive en bok, det er noe annet. Se, slik som jeg ville berøre et emne, som jeg ville fortelle til dere, og dere ville forstå, jeg ville si: “Nå, slangens sæd”, skjønner.

Vel, nå, den som leser boken, hvis du trakk ut det, ville du lure på: “Hva er slangens sæd?” Skjønner? Og de ville ikke vite det. Hvis det skulle skje inne på et slikt sted som Princeton, eller et eller annet sted, ville de — de tenke at vi var uintelligente mennesker.

Så jeg fikk broder Vayle til å hjelpe meg med dette og holde det på linje med den samme tanken, og gi den grammatikk. Og jeg er sikker på at min grammatikk ville de . . . Det ville være et mysterium for dem, sikkert nok. Så . . . Broder Vayle er virkelig bra på det, så han er som en . . .

²⁷ Og da, i dette, tror jeg vår dyrebare broder må ha hentet litt ekstra inspirasjon, på en eller annen måte, og han sa han skulle skrive et par egne bøker, utenom disse, slik. Og så tror jeg han skrev en han kalte, jeg tror: *Det tjuende århundrets profet*, og en annen, *Laodikea menighet*, tror jeg, eller noe slikt.

²⁸ Og Billy fortalte meg det i kveld, og jeg tror flere tusen av dem kom i dag; noen tok dem med fra Texas. Og så, de, de vil være her. Og de vil kunngjøre det, tror jeg, hva enn de er. Jeg tror de er sponset. Jeg er ikke sikker. Og hvis de er, vil de bli gitt bort til dere også, ser dere, gratis. Og vi håper dere liker det. Og hvis dere gjør, ta broder Vayle i hånden der bak, og fortell ham hvor mye dere setter pris på det. Jeg har ikke lest dem selv. Hvis jeg skal lese dem, kan det hende jeg forandrer min mening om det, så jeg vil prøve å lese dem denne uken når jeg har en mulighet, hvis jeg kan.

²⁹ Det er nå onsdag kveld, offisielt begynner vårt møte i morgen kveld. Men jeg tenkte, når jeg er her blant dere, jeg — jeg — jeg kunne bare ikke bli værende der i huset og — og vite at dere alle var her nede. Jeg . . . Bare slik som, dere vet, hvis noen av dine slektninger kommer innom, vet dere, og du løper ned til hvor kjørebanelen slutter for å møte dem, vet dere. Og — og jeg — jeg tenkte jeg bare ville kjøre ned og — og ønske dere velkommen til Jeffersonville. Og så, denne forrige uke, er omkring . . .

Nei, unnskyld meg, det var for omkring tre uker siden jeg kom hjem. Jeg hadde vært ute og prøvde å . . . Vært på noen møter gjennom Arizona der, og jeg kom tilbake for å prøve å slappe av. Og jeg dro på en jakttur, og jeg — jeg fikk den største registrerte løven i staten Arizona. Jeg jaget ham gjennom tjue miles med skog for å ta ham.

³⁰ Men tenke så, selv om, og jeg trodde aldri da jeg var liten gutt . . . Bare for å vise hvordan disse tingene skjer, et lite sted som Herren gav oss der oppe, i de månedene vi er der ute, og skole for barna.

Jeg var en liten gutt. Jeg antar Jimmy Poole er her i kveld, kanskje er hans pappa her, store Jim. Vi gikk sammen på skolen, og jeg husker jeg satt der, en liten fillete gutt, og med sko, tennissko på, tær ut av dem; lånte et stykke papir fra en, og en blyant fra en annen.

³¹ Jeg pleide å skrive poesi. Og fru Wood, her, fikk meg til å nevne det i ettermiddag på lydband, om min gamle Ford, dere vet, og det var — det var en bra en. Nå, hun sa: “Vel, du burde sende det til herr Ford.”

Jeg sa: “Det er for mye sannhet, tror jeg”, om en skrangling i fronten, og en skrapelyd bak, og et kinesisk puslespill til en styreinnetning. Men jeg . . . Det er — det er en . . . Men jeg sa alltid, det eneste jeg måtte gjøre, var å telle fire dekk, og riste den nok for å få den til å starte, og deretter komme seg inn i den. Jeg sa: “Den var bra når jeg skulle starte øverst i en bakke, bare begynne å trekke virkelig sakte og sa: ‘Jeg tror jeg kan, jeg tror jeg kan, jeg tror jeg kan.’ Deretter starte på den andre siden og bilen sa: ‘Jeg trodde jeg kunne, jeg trodde jeg kunne.’”

Det er slik vi beveger oss opp bakken, slik som *Pilegrims vandring*. Så vi . . .

³² Jeg hadde et lite dikt jeg skrev, noe slik som dette. Og sa . . . Vel, bare tenk, jeg var bare omtrent tolv år gammel. Og jeg sto der oppe, den dagen, og ser oppover den dalen; og tenker: “Den løven vil bli satt rett her i dette rommet, og se ut av vinduet”, i et glassvindu. Jeg tenkte på et lite dikt. Jeg gikk tilbake og plukket det opp, noe slik som dette. Tenk bare hvordan Gud . . .

³³ Tror dere Gud er i all inspirasjon? [Forsamlingen sier: “Amen.” — Red.] Gud må skrive en sang. Tror dere Gud er i sanger? [“Amen.”]

Jesus sa det. Han henviste tilbake til David: “Vet dere ikke hva David sa i Salmene? Dere vet, har det ikke . . .”

³⁴ Se på selve korsfestelsen. David sang det i den 22. Salmen: “Min Gud, Min Gud, hvorfor har Du forlatt Meg? Alle Mine ben, de stirrer på Meg. De gjennomborer Mine hender og Mine føtter.” Dere vet, og det var en sang. Salmer er en — er en sang.

³⁵ Og i denne poesien, bare se hvordan dette går i oppfyllelse. Sitter der, en liten gutt med et lånt papirark, jeg sa:

Jeg er ensom, åh, så ensom, for så langt borte i
sørvest,
Hvor skyggene faller på det dypeste over
fjelltoppen.
Jeg kan se en lurende coyote overalt i den lilla
tåken;
Jeg kan høre en ulv hyle der nede hvor
Longhorn oksene beiter.
Og et eller annet sted oppe i en dal kan jeg høre
en løve hvine,
I de fjerne Catalina-fjellene på Arizona-linjen.

³⁶ Førsti år senere, sitter jeg rett der ved denne trange dalen, den løven ser meg i ansiktet.

O Gud, det er et land bortenfor elven et sted, venner. Det er bare . . . Det må være der. Skjønner? Det er — det er for mye som taler om det. Alle disse tingene er ikke bare myter; de er . . . De er virkelige. De er realiteter. Jeg er så glad for å være her i kveld, for å være sammen med disse menneskene som jeg forventer å leve sammen med over Der for alltid, hvor det ikke vil være mer sykdom eller død eller atskillelse. Og å reise vil ikke være noen ting for oss da.

³⁷ Nå, jeg tror ikke noe møte er fullstendig uten å lese Ordet og ha litt . . .

Broder Neville, jeg gikk bare opp her. Billy sa du ønsket jeg skulle tale. Var det riktig, broder Neville? [Broder Neville sier: “Amen. Ja. Ja visst.” — Red.] Jeg tok kanskje litt for mye som en

selvfølge, men jeg — jeg følte bare så bra ved det. [“Vel, amen! Gjør det sannelig!”]

Så nå, dere som har sanger og slikt, dere ser broder Neville når dere skal syng, og så bare har dere det, der oppe. Og ha omtrent en halv time innledning, og la oss komme rett inn i disse virkelig dype Budskapene, og undersøke hva vi kan se Herren vil gjøre. Og jeg stoler bare på . . .

³⁸ Jeg — jeg tror at vi har Sannhet. Jeg er tilfreds med det. Jeg tror hveten er, så absolutt, agnen trekker seg bort fra den. Dere vet. Og, se, jeg kan kanskje gi en liten innledning på det i morgen kveld, se, hvordan agnen trekker seg bort fra hveten. Men hveten må ligge i Sønnens Nærvær for å modnes. Og det er hva vi er her for, venn, å være i Sønnens Nærvær, inntil vår lille gruppe av mennesker her, til den blir så moden til Kristus, den blir brød på Hans bord. Det er hva jeg ønsker den skal gjøre.

³⁹ Og nå, før vi nærmer oss Ordet, etter å ha lest opp dikt og så videre, la oss be igjen. Deretter skal vi ta en tekst.

⁴⁰ Kjære Jesus, hjelp oss nå i kveld, i disse få ordene, idet vi venter på Deg. Og vi ber at Din nåde og barmhjertighet vil være hos oss, Herre. Og gjør våre hjerter myke; trekk tilbake alle agnene, tornene, tistlene, la det velsignede Guds solskinn falle inn på Ordet, Herre. Og må vi ha slik et mektig møte til det ikke vil være en ufrelst person iblant oss, alle barna vil være i Guds Rike. Disse uten Åndens dåp, må de motta det, Far. Må alle de store mysteriene som vi skal vite i denne tiden, Herre, bli avdekket for oss; og vi vil se Guds klarhet, slik at vi skal vite hvordan vi skal oppføre oss og handle, korrigere oss selv, og bringe legemets lemmer inn i disiplin til Ordet, slik at vi kan vite hvordan vi skal leve i denne nåværende tiden ved den forestående ankomsten til Herren Jesus.

⁴¹ Idet jeg leser fra Ditt Ord i kveld, Herre, kan jeg, ved en delvis utdannelse, være i stand til å lese noen av ordene, og kanskje uttale andre feil. Men, Herre Gud, Du alene kan trekke sammenhengen ut av det. Du er den Ene som kan gjøre det. Det er ingen — ingen måte for et menneske å noensinne gjøre det; det ligger i Dine hender, Herre. Så gi oss hver kveld de tingene som er gjemt i Ditt Ord, at vi må bli bedre kristne og leve i henhold til den tiden vi lever i, som eksempler på kristenheten. Vi ber i Herren Jesu Navn. Amen.

⁴² Nå, mange av dere, i deres Bibler, jeg vil at dere skal slå opp i Profeten Jona. Det er en . . . Vi snakker alltid så mye om at Jona er en frafallen og alt mulig. Jeg har alltid forsvart Jona. Jeg tror ikke at Jona var frafallen. Jeg — jeg tror ikke det. Jeg tror at det er bare . . . Vi bruker det bare noen ganger, sier: “Han er en Jona.” Men hvis vi . . . Jeg har allerede talt om det, på en annen måte, for å fortelle hvordan jeg trodde, Jona, hva som skjedde.

HERRENS ord kom til Jona, Amittais sønn, og det lød slik:

Bryt opp, gå til Ninive, den store byen, og forkynn ut over den. For deres ondskap har steget opp for mitt åsyn.

Men Jona brøt opp for å flykte til Tarsis, bort fra HERRENS åsyn. Han drog ned til Joppe og fant et skip som skulle seile til Tarsis. Så betalte han hva det kostet og gikk ombord i skipet, for å reise med dem til Tarsis, bort fra HERRENS åsyn.

⁴³ Er ikke det en trist slutt? *En mann som flykter fra Herrens Åsyn*, og det er mitt emne.

⁴⁴ Nå, vi ønsker først å tenke på dette. Jona var . . . Årsaken, den viktigste grunnen, som jeg tror, til at han gjorde denne flotte tingen her, var fordi Jona var en jøde. Og han ble bedt om å gå til en by hos hedningene, for å rope ut imot det; og tenker at han ikke ville bli mottatt. Fordi, hedningene ville tenke: "Hva har denne jøden med oss å gjøre?" Men, dere forstår, en annen ting, det gir oss her en flott ting å se, at Gud ikke bare er jødens Gud, men Han er Gud også for hedningen. Han er Gud for alle mennesker.

⁴⁵ Han bare utvalgte jødene. Jødene ble kalt Guds utvalgte folk. De ble utvalgt for en bestemt årsak. Og den årsaken var, for å gi dem loven, og de kunne ikke holde den. Og Han bare viste, gjennom det folket, at loven var umulig å holde, og at Han var en — en — en rettferdighetens Gud. Og loven krevde rettferdighet, men det var ingen nåde i loven, til å bringe et menneske ut. Ingen straff ble betalt av loven, men det var nødvendig med nåde for å betale den straffen, eller til det som loven satte oss under.

⁴⁶ Og her ble Jona tilkalt, som denne, en av de mindre profetene i Bibelen, for å dra ned til denne byen.

Og her finner vi et eksempel på oss alle. Hver og en av oss, vi flykter alltid fra noe. Vi flykter fra problemer. Vi flykter fra ansvar. Vi er alle tilbøyelige til å gjøre det. Vi, vi er, vi er mer tilbøyelige til å flykte, enn vi er til å bli værende og konfrontere det. Se, vi bare . . . Vi — vi — vi finner oss selv på flukt.

Noen ganger finner vi oss selv tilbøyelig til å flykte fra jobb. Vi ønsker ikke, vi ønsker ikke å jobbe. Noen mennesker tror bare de kan forsørge seg uten å jobbe. Men jeg tror, det var Salomo som sa vi kunne finne svaret her, ved å se på mauren.

⁴⁷ Dere vet, en liten maur, de forteller meg at om den (enhver) maur som ikke arbeider og samler vinterforråd, den mauren spiser heller ikke den vinteren. Så, alle må — må arbeide.

⁴⁸ Vi har så mange ting vi må gjøre, så mye ansvar som vi må møte. Alle er nødt til å stå overfor et bestemt ansvar.

⁴⁹ Når du — når du kommer for — for å velge din kone, for å gifte deg, eller velge din ektemann, du — du er nødt til å ta et

ansvar. Og da må du huske på . . . Kanskje du bygger et hjem; det er et fint, vakkert hjem. Og så, husk, som en gift kvinne, du må tenke på ansvaret med å oppdra barn. Og du må tenke på at disse fine, glatte veggene vil ha små, skitne håndtrykk over alt. Så fikk du ansvaret med å utdanne dine barn. Du har ansvaret for klær og føde.

⁵⁰ Alt er et ansvar. Og det er så enkelt, når ansvaret står overfor oss, å sluntre unna dem. Og vi finner ut at ekteskap er et ansvar, på alle måter.

⁵¹ Endog, mange ganger, finner vi . . . Dette er vanskelig å si, men det er sant, at forkynnere, mange ganger, sluntrer unna et ansvar for å stå for Guds sanne Ord når de konfronteres med Det. De vil sluntre unna det ansvaret. Når Guds Ords Sannhet blir brakt ansikt til ansikt med oss mennesker, har vi . . . vi er tilbøyelige til å sluntre unna inntil siste utvei.

⁵² Jeg ble nettopp ferdig med å snakke med min lille nevø der oppe. Han er en katolikk, og han . . . Og jeg døpte den gutten, i Jesu Kristi Navn, her for noen år siden, og han kom sammen med en liten pike og ble katolsk. Og jeg holdt hans mors hånd mens hun var døende der borte. Hun sa til meg, de siste ordene: “Ta vare på Melvin.” Og han har nettopp drømt drømmer. Han kan bare ikke . . . Hver, hver dag den siste uken har han drømt drømmer. Sa: “Jeg ville gå inn i din kirke, onkel Bill, og du stod der og forkynte. Jeg ville løpe opp, for å begynne å gjøre en bekjennelse. Jeg ville våkne opp.” Han sa: “Jeg – jeg har tatt feil.”

Jeg sa: “Melvin, du trenger ingen tolkning på det. Din plass er der nede hvor du hører hjemme.” Det stemmer. Skjønner?

⁵³ Men for å se ansvarsforholdene i øynene, noen ganger er det behov for å ta selve skjulestedet ut av oss, for å gjøre det. Som en far, for å vedstå deg ansvaret, for å gi barnet ditt en smekk. Disse små karene, du ønsker ikke å gjøre det. Men som en far eller en mor, dere må stå overfor ansvaret med å oppdra det barnet, fordi Bibelen sa: “Spar staven og du vil ødelegge sønnen din.” Og det er fortsatt gyldig foran enhver psykologs øyne som finnes i verden. Det er fortsatt Guds Sannhet. Hvis det hadde vært praktisert mer av det, ville vi ikke ha hatt så mye ungdomskriminalitet og ting, og sludderet vi har i verden i dag. Men den gamle gylne regelen i hjemmet er blitt brutt, for lenge siden, og de lar barna gjøre hva de vil.

⁵⁴ Men som jeg allerede har sagt, forkynnere, de vil komme ansikt til ansikt med Sannhet, og så gå bort fra det. Se, de er – de har bare . . . Det virker som om det er noe de – de vil ikke konfrontere det.

⁵⁵ Mange ganger har jeg hatt folk som kommer, sier: “Jeg vet det er riktig, broder Branham, men hvis jeg gjorde det, ville de sparke meg ut av kirken.” Hva så? Hvis du ikke gjør det, kommer

de til å sparke deg ut Der oppe. Så du er nødt til å bli sparket ut, et eller annet sted, ser du. Så du kan like godt konfrontere det, i stedet for å flykte fra det og si: “Vel, jeg drar bort *hit*. Jeg vil ikke gå tilbake.” Gå tilbake, ja visst, hør på noe mer av Det.

Søk i skriftene. Jesus sa: “Søk i Skriftene, for i Dem tror dere at dere har Evig Liv, og De er De som vitner om Meg.” Men vi finner at folk ikke vil stå overfor det.

⁵⁶ Å bli ført til, inn i Guds Nærvær, og se når Gud gjorde et løfte, og Gud er forpliktet til det løftet. Og når Han får det løftet til å skje, da er folk redd for å møte ansvaret med å rette seg etter Budskapet for tiden. Vi finner det overalt.

⁵⁷ Hva med dere lutheranere? Hvor mange lutheranere var redd for å, folk var redd for å ta stilling til Luthers Sannhet da han kom fram med rettferdighet? Se hva det koster deg, kanskje ditt eget liv, å komme ut og bekjenne Jesus Kristus og — og bli en — en lutheraner.

⁵⁸ Se på dere metodister, hvordan det pleide å være, dere ble alle kalt holy-rollers. Jeg antar dere visste det. Og de ville komme under Ånden og riste frem og tilbake. Og de sa de — de hadde “rykningene”. Met- . . . Det, nei, det er ikke pinsevenner; det var metodister for mange år siden. Og de ristet, og skaket, og falt under Guds kraft. Og de kastet vann i ansiktene deres, og avkjølte dem med vifter, trodde at de besvimte. Og, nå, dere ble ansett å være en flokk med holy-rollers. Men dere hadde, deres mødre og fedre måtte enten akseptere Det, stå ansikt til ansikt med Sannheten og fakta, eller avvise den.

⁵⁹ Hva med dere pinsevenner som mottok restaurasjonen av gavene da dåpen i Den Hellige Ånd kom ut, med å tale i tunger, og Åndens gaver kom tilbake inn i menigheten? Og, metodistene ønsket å sparke dere ut, og de gjorde det. Men dere måtte ta stilling til det. Det er noe dere var nødt til å gjøre.

Hva med spørsmålsstillingen, da det kom ut, om dåpen i Jesu Kristi Navn, og dere så det var Sannheten? Dere må ta stilling til det, eller gjøre noe med det.

Dere har fått et ansvar, alle har, og dere må konfrontere disse tingene. Ja vel.

⁶⁰ Og når dere ser da, i denne tiden nå, når Guds Ord har gjort disse løftene om ting som vi ser skje nå, da har vi ansvaret for å enten konfrontere Det eller komme oss vekk fra Det. Dere har . . . Dere kan bare ikke være nøytrale. Dere må gjøre noe med Det. Sa . . . En eller annen handling må bli gjort.

Du kan ikke komme inn gjennom den kirkedøren og gå ut igjen som den samme personen som kom inn. Du er enten lenger unna, eller nærmere Gud, hver gang du kommer inn eller går ut der.

61 Åh, hvor lett det er for folk å sluntre unna disse tingene. Og jeg vil vi skal tenke på disse når vi starter med de offisielle møtene i morgen kveld, og jeg vil dere skal legge merke til når noe blir konfrontert, hvis dere . . . hvis det er et spørsmål om det. Hvis det er et spørsmål om det, er det nødt til å være et svar.

62 Si, for eksempel, jeg sa jeg skulle dra vest, og du pekte meg *denne* veien. Vel, før du vet ordet av det, ville jeg gå rett forbi målet mitt, og jeg er altfor . . . Jeg er på nordvest. Vel, hva om noen peker meg nedover *denne* veien, og jeg går den veien? Jeg ville gå forbi målet mitt igjen; jeg dro sørvest. Vel, så lenge det er et spørsmål, hvilken vei er vest, må det være et direkte svar et sted.

Og når vi blir konfrontert med disse spørsmålene, om Bibelens Sannheter, da må det rette svaret være et eller annet sted. Det er riktig. Det må være der.

63 Og når vi ser Noe presentert, tror jeg, i stedet for å bare løpe bort og si: “Åh, nonsens! Jeg kunne ikke tro noe slikt som Det. Jeg kunne ikke tro Det”, hvorfor tar du ikke Bibelen, og setter deg ned og tar tak i Det? Studer Det. Dere er her i møtet nå, bare se gjennom Det. Sjekk Det ut, selv med Ordet. Sjekk Ordet med Ordet. Det er den eneste måten til å få Det til å fortelle Sannheten. Og Det må fortelle Sannheten, fra 1. Mosebok til Johannes Åpenbaring.

64 Kristus er åpenbaringen av hele Bibelen. I Ham, Kristus, er hele fylden. Oppfyllelsen av alle profetiene i Bibelen blir innfridd uten forbehold i Kristus Jesus, fordi Han var Gud manifestert i kjødet.

65 Når vi nå faktisk finner disse tingene, når vi blir konfrontert og kommer inn i et møte, og ser Guds Kraft beveger Seg og utvirker ting, og gjør overnaturlige gjerninger, og se det bli utført, og kikker i Bibelen og ser at det er lovet for denne tiden; da, når vi ser disse tingene, blir vi konfrontert med ansvaret for å enten akseptere det, jeg mener, for vår egen del.

66 Nå, mange mennesker sympatiserer, mange mennesker sier det er riktig. Men det gjør ikke — det gjør det ikke til hva . . . Det er ikke det du er ansvarlig for. Som jeg har sagt, hva om det . . .

67 Hvis jeg var en ung mann, og leter etter en kone, for å bli gift; og her sto en jente som møtte alle kvalifikasjoner som jeg trodde var nødvendig for å fremstille en kvinne. Nå, moralsk var hun en dronning, nydelig, og — og en fin personlighet, en virkelig kristen, alt jeg kunne tenke på, for å skaffe meg en god kone. Uansett hvor mye jeg sier hun er perfekt, hun er presis den rette, hun er ikke min før jeg aksepterer henne, og ansvaret for henne til å være min kone.

68 Det er den samme tingen med Budskapet. Du kan kanskje si: “Det er riktig, eller *dette*, *det* eller *det andre*.” Og si: “Jeg

sympatiserer med Det. Jeg tror Det er Sannheten.” Men du er nødt til å akseptere Det; og Det er nødt til å bli en del av deg, og du en del av Det. Du er nødt . . . Da er Det ditt.

⁶⁹ Når du gifter deg med denne bestemte kvinnen som du har utvalgt, er dere – dere er én da.

Og det er på den måten du er med Kristus. Når du ser Ham manifestert og gjort virkelig, da er du en del av Ham, og Han er en del av deg. Og, sammen, dere er en del av Budskapet.

⁷⁰ Åh, hvor mange denominelle skip vi har hatt som dro ned til Tarsis, for denne tidens Jona-er, ni hundre av dem, et eller annet, et skip som tar den lettvinde ruten. Ønsker ikke å bli konfrontert med det.

Jona ønsket ikke å konfrontere, saken om å gå til hedningene. Han ønsket ikke å ta det kraftfulle Budskapet over dit: “Innen førti dager, vil dere gå fortapt hvis dere ikke omvender dere.” Han ville ikke gjøre det. Og han tenkte: “Disse hedningene, det er vanskelig å vite hva de vil gjøre med meg.” Men han måtte konfrontere det. Skjønner? Men han tok en lettvinde reise og dro ned mot Tarsis, gikk ned i skipsskroget og sovnet; tok den lettvinde ruten.

⁷¹ Det er en lettvinde vei, det er en populær vei sammen med folket. Det er lett å ta veien der alle kan klappe deg på ryggen og si at du er en god kar, “Og dette er *så og så* og sikkert”, og verden vil se på deg. Det er lett å gå den populære veien.

Men når – når du er nødt til å gjøre noe annerledes, når du må stå opp for din overbevisning om hva du vet er Sannheten, der er den vanskelig delen, det er der vanskeligheten kommer, rett der.

⁷² Åh, så ofte vi har sunget den gamle sangen:

Hvor lett mens vi seiler på havet når det er
rolig,
Å stole på styrken til Jehovas store arm.

Men, åh, la bølgene begynne å blåse, la – la vinden blåse og piske opp bølgene, hva gjør du da?

⁷³ Noe slikt som jeg ble fortalt, en gang, som en dame sa. Tilbake i de dager med hest og kjerre, som sa at hesten stakk av med henne, dro av gårde fra kirken. Sa: “Hva gjorde du?”

⁷⁴ Sa: “Jeg stolte på Herren helt til tømmene ble ødelagt.” Vel, det er da du må stole på Herren, etter hver . . . etter at tømmene er blitt ødelagt. Du stoler på tømmene helt til de blir ødelagt. Ja.

⁷⁵ Og så finner vi ut at vi har mange lettvinde måter å dra på, skip går ned til Tarsis, for det er enkelt, ingen ansvarsfølelse. Det strømmer bare inn, du har alle ting som kommer; alle liker deg. Og, alle, du er en . . . Ingen er uenige med deg; du er ikke uenig med noen. Nå, hvis ikke det er en oppvaskklut! Det er riktig.

Ja, skyve over, sprelle over! Nå, hvem som helst, jeg bryr meg ikke om hvem du er, og hva du står for . . . Faktisk, anstendige tenkende mennesker vil synes mer om deg hvis du vil stå for din overbevisning om hva som er rett. Riktig. Bryr seg ikke . . .

⁷⁶ Du tar en kvinne, hun er kanskje ikke veldig attraktiv i det hele tatt, eller hva hun enn er; men la den kvinnen stå for prinsipper av kvinnelighet, la henne stå som en dame; og hvis en mann har et frugg av mannfolk i seg, vil han stå for henne. Absolutt. Vi setter pris på noe som — som noen har fått, at de tror det er Sannheten og vil stå for det de tror er rett.

⁷⁷ Hvor kraftløst, det er det som er tilfelle for alt for mange kristne i dag, er så smigrende og alt mulig, til de tror at alt de klarer, er å tilslutte seg en kirke, gå inn et sted, sette sitt navn i en bok, eller gjøre en liten ting, hoppe opp-og-ned, rope, eller — eller noe sånt, og kaller det kristendom.

Kristendom er et dagligdags, kraftfullt liv, å leve for Gud i den . . . denne nærværende verden. Det er en fast brennende ild og Guds kjærlighet i hjertet, som setter deg i brann, og plasserer deg ut der sammen med menneskene, og får folk til å omvende seg til Kristus. Ansvarlighet.

⁷⁸ Men det er lett å gå den veien som verden går. Det er lettvint å flyte nedover med strømmen.

Gå ut der og sett deg ned i elva med båten din. Du tar dine årer og begynner å trekke opp mot strømmen; du vinner ikke mye tid, og det går hardt. Men slipp bare årene en gang, og se hvor fort du passerer trærne, drivende nedover, men se hvor du er på vei!

Når ting flyter lett, husk, du driver mot en — en stor foss der nede, et eller annet. Du driver mot fossen, og det blir ikke lenge før du skal ut i den fossen. Bare flyter sammen med verden, lettvint, slik går det, du ønsker ikke det. Nei, sir. Men du må res . . . akseptere ditt ansvar.

⁷⁹ Nå, tror dere Det, og dere har en . . . Dere tror Det er Sannheten.

⁸⁰ Og ansvaret som Gud har gitt oss i denne tiden, til å bringe dette Budskapet! Og ettersom jeg blir eldre, og jeg vet at mine dager ebber ut, føler jeg ansvaret større enn jeg noensinne har følt. Presser videre, vi må gjøre det! Vi må komme ned til det, overalt hvor vi går, og fortelle Budskapet; og — og fortelle folket at Jesus Kristus kommer, at Han er Gud og Han kommer snart. Der er ikke et — ikke et håp tilbake i verden, uten Herrens Komme.

⁸¹ Ser bak der på noen venner som var sammen med meg der oppe da Herrens Engel . . . Disse guttene som sitter her, jeg tror de fant stedet hvor det skjedde der oppe. Og bare husk hva Herren sa den dagen, til broder Wood. Gikk oppover bakken. Og — og han gråt litt fordi hans kone var syk. Og Herren sa:

“Plukk opp den steinen og kast den opp i luften, og si: ‘SÅ SIER HERREN.’” Og jeg gjorde det. Og broder Wood sitter som et vitne.

⁸² Og jeg sa: “Broder Wood, det vil ikke være lenge før du skal se noe skje.” Og neste dag, da vi stod der, alle sammen samlet . . . Og en flokk av mennene står rett her i kveld.

⁸³ En ung forkynner var der, og han var en . . . Jeg la merke til . . . Jeg hadde nettopp møtt ham kvelden før. Han var i leiren vår. Han kom opp for å være sammen med oss. Og han sa til meg, han sa: “Broder Branham, ser du noen gang visjoner, ute slik som dette?”

⁸⁴ Jeg sa: “Ja, sir. Men jeg kommer ut her for å komme vekk fra det, for liksom å hvile litt.” Han sa . . . “Vel”, jeg sa: “Jeg — jeg . . . Fordi, Han viser meg ting her ute.” Og jeg sa: “Rett over bakken her, hvor de syv Englene kom til syne der nede.”

Han sa: “Ja visst, jeg forstår.” Sa: “Jeg var en av sponsorene på møtet ditt i California.”

Jeg sa: “Vel, jeg er sannelig glad for å vite det.”

⁸⁵ Og mens jeg stod der, akkurat da så jeg meg rundt, og jeg så liksom en svær lege som så inn i øynene hans, og jeg hørte ham si: “Du kommer til å miste synet fordi det er en allergi der inne. Og jeg har behandlet det i to år, og du kommer til å miste synet.”

Jeg sa: “Grunnen til at du spurte meg om det, er fordi legen din fortalte deg her om dagen at du kom til å miste synet.”

Og han sa: “Det stemmer”, og han så seg rundt slik som *det*.

⁸⁶ Og jeg så moren hans tok av seg en av strøpene sine og holdt ut foten sin, med små svulster hengende ned mellom tærne, opp og ned på benet; og sa: “Hvis du møter broder Branham, si han må be for dette.”

Jeg sa: “Din mor fører sin . . . stakk foten sin ut slik som *det*, og sa hun hadde . . . har små svulster over alt på sine — tærne sine og slikt; og sa: ‘Få broder Branham til å be.’”

Han sa: “Broder Branham, det er sannheten.”

⁸⁷ Jeg så bakover. Da jeg gjorde det, så jeg ham stående der og se på meg, slik som *dette*, med øynene sine bare så klare. Jeg møtte ham denne høsten; han hadde bedre øyne enn noen andre i leiren. Herren hadde helbredet ham og gjort ham frisk.

⁸⁸ Mens jeg stod der, Herren sa, viste meg hva som skulle skje. “Dom er i ferd med å ramme vestkysten.” Og Han sa: “Gå bort dit, ved siden av det ildstedet.”

⁸⁹ Og jeg hadde en spade i hånden min; gikk bort dit. Og broder Roy Roberson, vi kjenner ham alle sammen her. Han er ikke her i kveld, som jeg vet om; han er der ute i Arizona. Han er leder for tillitsmennene her, og jeg kjente ham til å være en veteran. Og noe var i ferd med å skje; en virkelig vakker, stille morgen,

omkring klokken ti på morgenen. Alle guttene rundt der, ti eller tolv av oss, senker ned telter, og flår griser og ting. Så vi . . . Jeg gikk omkring, jeg sa: “Roy, gjem deg, fort. Noe er i ferd med å skje.” Jeg kunne ikke fortelle ham noe mer. Men akkurat da jeg kom over dit . . .

Og ned fra himmelen kom Guds virvelvind, og ga et smell, liksom, ristet bakkene, fór inn i det fjellet, kuttet en rett stripe rundt den, omtrent fem fot over hodet mitt, og kuttet av alle toppene av disse trærne, idet steinene gikk ut. Gikk opp i luften og kom ned igjen, med en ny stor dåp, og traff tvers over fjellet og kastet steiner ut slik. Gjorde det tre ganger, og fór deretter opp i luften.

Og broder Banks kom bort til meg, sa: “Er det dette du fortalte om i går?”

Jeg sa: “Ja, sir, det er nøyaktig det.” Skjønner?

⁹⁰ Og så, to dager etter det sank nesten Alaska der oppe. Og opp og ned den vestkysten har det vært torden og forskyvninger, og alt mulig skjer. Og en av disse dagene kommer hun til å gli under havet. Ja visst. Hva er det? Vi lever i tiden for Herrens Komme.

⁹¹ Vi ser ismer og ting stige opp, og alle disse forskjellige tingene, vi vet det er nødt til å være et rett svar på dette.

Det er folk ute nå, her i landet, som går inn i grotter og slikt. “Og den 16. mars”, dere har lest det i avisen. “Herren kommer.” Dere vet det ikke stemmer.

Jesus sa: “Ingen vet minuttet eller timen.”

⁹² Når vi ser alle disse tingene, og ting som skjer slik de gjør, og det er nødt til å være et rett svar et sted. Det er nødt til å være en Sannhet. Der er ett, øst; og ett, vest; men der er ett, sørøst, og nordvest, eller noe. Men det er nødt til å være et rett svar, et sted, på problemet. [Tomt område på lydbandet — Red.]

⁹³ Sluntre unna dette? Vi må fortelle folket at vi lever i tiden for Guds Sønn Komme. Vi ønsker — ønsker å følge med og (Gud) være i bevegelse hele tiden, rede til å gi en mann et rett svar.

⁹⁴ Det har alltid vært slik. Det er — det har eksistert i mennesket, de har sluntret unna og gått bort fra Gud, helt siden Adam i Edens hage. Da Adam var i Edens hage, da han kom til ansvarligheten for å gjøre sitt valg, ville han stå sammen med Gud eller gå sammen med sin kone? Han måtte ta det ans- . . . han måtte ta det, det ansvaret lå på ham. Han måtte enten ta hva hans kone sa eller hva Gud sa. Og da valgte han å gå veien til sin kone, og da han gjorde det, mistet han sin opprinnelige tilstand. Og førte hele verden til å være underlagt døden, da han måtte ta ansvaret, eller heller akseptere et nytt lys som hans kone hadde funnet, noe som var i motsetning.

O Gud! Tenk på det. Gud gir dem omkring åtte eller ti Ord å holde. "Men du skal ikke spise av det treet." Det var alt de måtte holde. Og selv med bare så få Ord, brøt de Det.

Da måtte Adam konfrontere det: "Vil jeg, skal jeg gjøre som min kone har sagt, eller skal jeg gjøre det som Gud sa?" Og han vandret ut med åpne øyne. Han måtte ta ansvaret. Det kastet hele menneskeheten til døden.

⁹⁵ Så kommer den andre Adam, som var Kristus, var aldri én slik som Han! Noen sier Han ikke var Gud? Hans særpreg beviste at Han var Gud. Der var aldri en skapning som levde slik som Han. Han levde i en verden for Seg Selv. Han ble født på utsiden av det naturlige, syndefulle menneskes område. Halleluja! Han var Skaperen Selv som ble kjød.

Hvem kunne noen gang stå der hvor Han sto? Hvem snakket noen gang slik som Han? Hvem kunne noen gang si de tingene som Han sa? Hvem kunne noen gang gjøre de tingene som Han gjorde? Hans særpreg beviste at Han var Gud. Det fantes ikke en profet, eller noen ting annet, som kunne gjøre det som Han gjorde; Han kunne kalle de døde tilbake fra graven, og Han kunne stoppe skyene, og gjøre alt Han ville gjøre. Han var Gud. Hvem kunne noensinne stå i Hans sted? Hvem? Hva annet kunne Han være, enn den fullkomne, udødelige Gud, som ble kjød og bodde iblant oss!

⁹⁶ Ingenting kunne noen gang bli sammenlignet med Ham. Han levde i en verden for Seg Selv. Ingen mann talte noen gang som Ham. Når han bare åpnet munnen Sin, det var noe med det, det var forskjellig fra alle andre. Noen sa Han bare var en vanlig mann; Jeg utfordrer det. Han var Gud. Det var det Han var. For, ingen mann talte noen gang slik som Han, ingen kunne tale som Han, fordi Han var Selve Det levende Ordet, som ble kjød, manifestasjonen av Guds fylde.

⁹⁷ Jeg vil innrømme at profetene hadde sitt budskap. De hadde dem da; de har dem nå. Men der var Guddommens fylde legemlig, manifestert der. Han var den unike Ene, og Han var den Ene som måtte konfrontere problemet. Med hele Sin store kraft som Han hadde, kunne Han absolutt vært verdens konge. Han vil bli det; og Han, for Sine hellige, Han er det nå.

⁹⁸ Han sto der. Som en mann som ville være fattig, hadde Han ikke et sted å legge Sitt hode; som endog visste hvor en fisk svelget en mynt? Hvem, hvilken mann kunne ta disse store karene med vann og gjøre dem til vin, og ikke ha et sted å legge Sitt hode? Han måtte konfrontere ansvaret som var blitt gitt i Hans hånd. Hvilken mann kunne reise opp en mann fra graven etter at han hadde vært død i fire dager og holder på å gå i oppløsning?

Kunne Han ikke ha frelst Seg Selv? Ja visst, Han kunne; men hvis Han gjorde det, ville Han ikke ha frelst oss. Han måtte konfrontere ansvaret, og på grunn av Hans lydighet mot Ordet!

Hvor, Adams ulydighet, og han hadde tatt snarveien, veien ned til Tarsis. Men Jesus tok veien til Ninive, til hedningene, for å få Seg en Brud. Jeg er glad for at Han gjorde det, i kveld. Vi skulle konfrontere fakta, at vi tilhører Ham, ta verden bort. Amen!

⁹⁹ Enhver mann måtte ta stilling til det, som har fått et ansvar framfor Gud. Vi tar bare, for eksempel, Noah. Han hadde. Noah, Moses, Elias, og alle de andre i – i alle tidsaldrer, måtte konfrontere ansvaret. Og de var nødt til å gjøre det, men det var grunnen til at de ble utsendt i den tiden.

¹⁰⁰ Se på Noah i hans vitenskapelige tidsalder, hvordan han måtte ta stilling til en ting som var så uvitenskapelig. Nå, det var ikke en – en – en grunn til at det ikke kunne være uvitenskapelig . . . Se, det – det var uvitenskapelig, rettere sagt. Nå, de sa det skulle regne ut av skyene. De hadde aldri hatt regn ut fra himmelen. Nå måtte han konfrontere det. Gud sa det skulle regne. Og da han . . .

¹⁰¹ Da er troen uten gjerninger, død; hvis du sier: “Jeg tror det”, og ikke iverksetter noen handling. Akkurat som Budskapet, hvis du sier: “Jeg tror det”, og ikke iverksetter noen handling, hva bra gjør det? Skjønner? Noah gikk til handling med hammeren sin, og bygget en ark, for å bekrefte det som han fortalte om. Det er det vi også må gjøre. Vi må gå til handling for å bevise vår tro, gjennom våre gjerninger. Våre gjerninger beviser vår tro.

¹⁰² Moses måtte gjøre det, og Elias måtte gjøre det. Hver profet i sin tidsalder måtte stå opp og møte disse ansvarlighetene. Men mange av dem gjorde ikke slik som Jona. Han flyktet; de gjorde ikke det.

¹⁰³ Legg merke til: “Rop ut mot det.” Åh, du! Der er det. Det er temaet: “Rop ut mot det.” Det er kontroll-delen.

Bare gå dit og fortell disse karene: “Hei, jeg kommer ned for å være sammen med dere, folkens. Dere vet, jeg tror jeg vil fortelle dere hva jeg skal gjøre. Jeg har bare en liten ting her som jeg tror jeg kan gjøre det til en . . . bringe oss alle sammen, og gjøre *dette, det eller det andre.*”

Men, det var: “Rop ut mot det”, når du må rope ut mot noe. Vel, han måtte rope ut mot alt som var der nede; rope ut mot byen, rope ut mot deres gjerninger, rope ut mot deres kirke, rope ut mot deres profeter, rope ut mot deres forkynnere, rope ut mot deres prester. “Rop mot det, alt sammen! Rop ut mot det!”

¹⁰⁴ Noah ropte ut mot sin tidsalder. Ja visst, det gjorde han, mot kirkene i hans tidsalder.

Moses ropte så absolutt ut mot sin – sin tidsalder; folket, prestene og så videre. Han ropte hele veien gjennom ødemarken. Hvert samlingspunkt, han ropte, hele tiden ropte han til folket.

Elias var veldig upopulær i sin tid fordi han ropte ut mot den tidsalderen. Sannelig var han det.

¹⁰⁵ Døperen Johannes var veldig upopulær i sin tidsalder. Han ropte ut mot sin tid. Han sa til kongen, makthaveren i — i landet; han — han hadde, han giftet seg med sin brors kone. Han måtte forkynne om ekteskap og skilsmisse, en morgen. Så han ropte ut mot det, han sa: “Det er ikke tillatt for deg å ha henne.” Det kostet ham, hodet hans ble senere hugget av, men han ropte ut og han stod på sin post.

Han tok aldri et skip til Tarsis, og sa: “Vel, jeg er enig med deg, Herodes. Det er helt i orden. Så lenge du synes hun er en fin kvinne, hun er blitt en fin kone for deg, fortsett videre.” Åh, bevare meg vel. Disse vaskeklutene, dere skjønner, ja visst, bare hver eneste lille ting . . . Nå, det er ikke til noe annet enn å rengjøre skitne tallerkener med.

¹⁰⁶ Men, legg merke til, Johannes var ikke slik. Han konfronterte det rett der. Han sa: “Det er ikke tillatt for deg å ha henne.” Ja, sir. Og han stod fast imot det.

¹⁰⁷ De flykter aldri. Johannes gjorde ikke det. De stod og så fakta i øynene. Moses prøvde å flykte, en gang, slik som Jona, men Gud brakte ham tilbake. Mange av dem prøvde å komme vekk fra det; de ville starte . . .

Men, se, hvis Gud har kalt deg, og du er sikker på at Gud er i Budskapet, da er det ingenting som kommer til å snu deg tilbake. Det snudde ikke Jona. Nei, sir.

¹⁰⁸ Amos fra gammel tid, ropte ut og sa: “Løven har brølt, hvem kan annet enn å frykte? Og Gud har talt, hvem kan annet enn å profetere?” Hvem kan annet enn å profetere, når du ser Gud taler, og sier en viss ting vil skje, og der er det?

¹⁰⁹ En løve brøler, alle er redde, ja, sir, hvis du noen gang har hørt et brøl i jungelen. Du kan høre disse som mjauer rundt i disse burene her ute, de tamme løvene, men du burde høre en ekte, en vill som brøler en gang. Små steiner vil falle fra bakken, fem hundre yards unna. Jeg ønsker å se hvor alt dette oppstøtet kommer ut av disse lungene. Og han kaster hodet ned, kaster den pelsen opp; Jeg har aldri hørt noe . . . Som en — en kanon som går av sted, når han støter ut det store brølet i lungene sine. Hvem kunne ikke bli redd?

De sier, hvis du noen gang blir drept av en løve, er det smertefritt. Han skremmer deg til døde før han kommer til deg. Se, du legger ikke merke til det. Han skremmer deg med det store voldsomme brølet, og her er han på deg i brøkdelen av et sekund.

¹¹⁰ Han sa: “Løven har brølt, hvem kan annet enn å frykte? Og Gud har talt, hvem kan annet enn å profetere?” Når du ser Gud gjøre noe, sier du . . . “Jeg er kanskje ikke en profet . . .” Jona sa . . . “Jeg er kanskje ikke en profet, eller sønn av en profet. Men Gud har talt, hvem kan annet enn å profetere?”

¹¹¹ Jeg er kanskje ikke en profet, jeg er kanskje ikke *dette, det* eller *det andre*. Når jeg ser Gud gjøre noe, og jeg ser det her i Ordet, og Han lovet det, hvem kan holde munn og være stille? Ja visst, Han har gjort det.

¹¹² Vi kan heller ikke skjule oss bak trosbekjennelser og alle disse fellesskapene her, og dra ned til – til Tarsis. Vi ønsker ikke å gå sammen med disse fellesskapene.

¹¹³ Men mange, slik som Adam, gjør den samme tingen, prøver å lage en erstatning på en eller annen måte, prøver å finne en vei ut, og – og lager en erstatning, for å møte Gud. Etter at de visste om det gale, konfronterte Sannheten, gikk sammen med sin kone, og gjorde nøyaktig hva Gud fortalte ham ikke å gjøre. Han gikk rett fram og gjorde det, likevel. Og da fant han seg selv naken, hun og han, begge, i Edens hage. Øynene deres ble åpnet. De visste da hva som var rett og galt. Og så prøvde han å finne en erstatning, for på en måte å tildekke seg med det.

Nå, det er bare omtrent på den måten vi gjør det i dag, en unnskyldning, sier: “Vel, jeg forteller deg, hvis det hadde vært *her*, eller hvis *dette*.” Eller, “hvis, hvis, hvis”, det er bare . . . Skjønner? Men du må konfrontere det. Det er enten rett eller galt. Og hvis det er rett, la oss stå ved det. Hvis det er galt, kom deg vekk fra det. Det er det hele. Få hva . . . Finn ut hva som er rett. Du ønsker ikke å vente noe lenger. La oss finne ut nå hva som er Sannhet og hva som er rett, og stå sammen med det. Vi vet at det er sant.

¹¹⁴ Nå finner vi i dag at vårt folk er så . . . Det virker som om all oppriktighet er gått ut av kirkene. Jeg . . . I det . . .

¹¹⁵ Vi bor i huset der til en dyrebar søster, som kommer til denne menigheten. Hun sitter sannsynligvis her i kveld. Og hun leier det ut til sin . . . folket. Og hun har nettopp vært så vennlig mot oss angående det stedet, om å la oss ha det stedet. Og så kunne jeg bekjentgjøre hennes navn, men hun ønsker kanskje ikke at jeg skal gjøre det. Og hun har vært så vennlig mot oss, vel, vi ville absolutt ikke – ville ikke utsette henne for noe. Men hun har vært en veldig, veldig elskverdig kvinne. Og i huset, stod det en TV borte på den ene siden. Vi har en liten, to, som består av to deler.

Jeg har en stor familie, og en flokk med ungdommer, og vi . . . og dere – dere vet, og de må ha senger, og tilstrekkelig av dem. Og alle ting dynget sammen på toppen, og du må gå gjennom *dette* og gjennom *det*, for å komme inn og ut.

¹¹⁶ Og så hadde de en TV der borte. Og i denne TV-en, disse barna fikk lov til å se, på søndag morgen, en slags salmesang som kom på. Og, vet dere, det – det ville omtrent gjøre dere skamfulle; hvis det ikke fantes en ekte kristendom et sted, som du kunne legge hendene på, og å se hva som blir kalt kristendom. Nå, det ser ut som om all oppriktighet er borte fra det. Vel, de gjør ikke,

de synes ikke å . . . Nå, det er bare forferdelig hvordan de står der og trekker sine knyttnever, og kjemper mot hverandre der, og forsøker å synge salmer og alt slikt; og drar frem vitser som knapt en sjømann ville dra frem, og si alle slags ting, og barn, og fortsetter videre. Dere vet at helligheten i — i — i kristendommen ser ut til å ha mistet sin plass.

¹¹⁷ Og, jeg går til menigheten og — og ser at pastoren kommer opp der og bekjentgjør at det — det skal være en — en svømmekonkurranse. Alle kvinnene i disse badedraktene, de går alle ut der. De skal ha en konkurranse; disse kvinnene, svømming. Og de skal ha en — en fest av noe slag, og de skal steke opp en masse med — med kylling og spille bunco, og — og alle disse tingene som dette. For meg, det tar den ekte oppriktigheten ut av kristendommen; bare å slippe unna med hva som helst.

¹¹⁸ Jeg har sett, det kommer opp her, vi finner ut . . . Vi vet, vi finner flere av våre søstre iført shorts, her oppe i dette kalde området, enn dere finner dem der ute i det varme området. Se, det er sant. Der ute hvor det er virkelig varmt, er det ikke så veldig mange som går med dem. Men her, hvor — hvor det er kaldt, gjør de — de det. Se, det er, de skjønner ikke at det er djevelen som gjør det. Skjønner? Nå, hvis det var for å være komfortabel, hvis det var for å hjelpe deg selv, ville det vært annerledes. Vær mann, jeg synes det ser sykelig ut på en mann, men — men dere — dere ville — ville ikke bry dere om en mann. Men, damen, hennes — hennes legeme er hellig, og hun må bevare det på den måten. Og å se gamle . . .

¹¹⁹ Dere kan se, folk i dag. Der er to ånder. Og en av dem er Den Hellige Ånd; den andre er en vanhellig ånd, og man blir ledet av det. Og begge to er religiøse. Nå, ja visst, det er den merkelige delen, de er begge religiøse. Og akkurat slik som Esau og Jakob var, begge religiøse; slik som Kain og Abel var, begge religiøse; slik som Judas og Jesus var, begge religion, begge religiøse. Og vi ser det i dag, begge sider, religiøse. Se, det er den samme ånd. Folk dør, men ånden dør ikke. De fortsetter rett videre, begge religiøse.

En av dem er fylt av Den Hellige Ånd, som lever den slags liv som de skulle leve, og vandrer gudfryktig og ærlig. De vil ikke tyne deg for en krone, og de — de gjør alle ting så redelig som de kunne, for å hjelpe deg. Og de andre vil . . . Bare så vennlige som de kan være.

Og de andre, vi finner ut, det er bare vice versa. Og, likevel, begge to er religiøse ånder, to av dem; en, Hellig Ånd; og den andre, en vanhellig ånd. Og hvis du la merke til, den vil, endog likevel påberope seg religion, de vil gjøre narr av deg og kalle deg en hellig-ruller. De gjør alt de kan.

¹²⁰ De, ignorerer det — det uforanderlige Guds Ord, som om Det aldri hadde blitt skrevet.

Se, du kan si: “Se nå her, hvis — hvis dåpen . . .”

“Jeg har Den Hellige Ånd!”

“Og står der med den sigaren i hånden, og røyker den?”

“Ja, jeg har Den Hellige Ånd! Jeg synes ikke det er galt å ta en liten drink. Jeg synes ikke det . . .” Skjønner?

Og la du merke til: “Jeg synes ikke?” Men Gud tenker annerledes, ser du, ifølge Sitt Ord. Skjønner? Se, de . . . Og de — de rett og slett bare — bare spytter på Det. Det er nøyaktig rett.

¹²¹ Nøyaktig like mye som denne lille, gamle, invalide karen som kravlet ut, den gangen da David ble ekskludert fra sin trone. Han gikk opp på Oljeberget, gikk ut, gråt idet han dro opp, så seg tilbake. Og denne lille, gamle, fyren kravlet ute der og spyttet på ham. Og vakten sa: “Vil jeg la den . . . den hundens hode bli værende på ham, og spytte på min konge?”

David sa: “La ham bare være.” Se, de spytter på ham.

¹²² Omkring åtte hundre år senere, spytter de også på hans Sønn, Jesus Kristus.

Og i dag spytter de på Ham igjen. Som om det til og med ikke var . . . Uærbødig, ubekymret, bare vender hodet opp og går bort fra Det, og ler deg i ansiktet. Hvorfor er det slik? De er på et skip til Tarsis. Det er riktig.

Dette kallet til Gud, dere må rope ut mot ondskap, rope ut mot synd, rope mot de tingene som er galt. Nå, husk, det vil bli.

Hei, dere vet, denne tiden. Dere vet, jeg er to timer i tidsforskjell. Og i Tucson er klokka bare ti minutter over sju, og — og jeg kommer litt — litt ut av døgnrytmen min her. Hmh? Ja vel.

¹²³ Husk nå, vi kommer til å bli nødt til å svare for det. Husk, disse som spytter på Kristus, skal svare for det.

Da David vendte tilbake fra sitt eksil, da han var en flyktning, og da han kom tilbake, husk, denne karen falt på sitt ansikt og ropte om barmhjertighet. Han spyttet på David, som dro ut, men han var omtrent klar til å bade føttene hans med tårer, og, da han vendte tilbake.

Og en dag vil disse som har gjennomboret Jesus, se det.

Og disse som gjennomborer Ham i dag, vil også se det. De, en dag, det vil komme tilbake. Husk, Åpenbaringen 22, Han krever at vi holder ethvert Ord som Han har skrevet; ethvert Ord.

¹²⁴ Nå vet vi at Hans Nærvær er her. Det er stadfestet. Vi har det. Vi stoler på, i denne kommende uken, at det vil fortsette å bli stadfestet iblant oss; de syke vil bli helbredet, og store ting vil finne sted.

Vi ønsker ikke den populære oppfatningen. Vi vil ha Sannheten. Og vi ønsker ikke, vi (trenger) ønsker ikke — vi ønsker ikke å stå opp for noe som ikke Gud har sagt er Sannheten. Men,

“vær sikker på at dine synder alltid vil finne deg igjen”. Hvis det ikke blir her, vil det nå deg i dommen. Så du er — du er . . . Det kommer til å fange deg et sted, nå. Ja, sir.

¹²⁵ Men hvis du er en ekte kristen, virkelig kalt slik som Jona var, har Gud allerede fått betalt billetten din. Kom deg uansett ut av det skipet som drar til Tarsis. Gud forutbestemte deg til dette livet. Ja, sir. Hvis du er et ekte, kalt barn av Gud, kom til Kristus. Kom inn i Hans fylde. Din billett er betalt til hvor? Den er betalt til Ninive, ikke til Tarsis. Du er forutbestemt. Ditt skip . . . Der er et skip med avgang rett nå, underveis. Så det er bare én ting å gjøre, det er å komme seg på det. Og hvis du var slik som Gud, vil du aldri ha fred . . .

¹²⁶ Som min lille nevø, for en stund siden. I omtrent ti år nå, har han gått fra sted til sted. En morgen går han til denne kirken, denne katolske kirken her nede, og tar denne, på grunn av hva en hellig fader, som han snakker om her borte, og noen andre *her* borte, og noen *her* borte. Hva ender det alt sammen opp i? Skjønner? Nå er han fortsatt hungrende og tørstende. Jeg sa: “Din plass er der nede ved alteret, sønn.” Skjønner?

Det er ingen måte å komme seg ut av det. Når Gud engang tar av gårde etter deg, kan du like godt bare gi opp med å fortsette. Det er det hele.

¹²⁷ Husk, Gud! Vel, Gud var i båten. Gud var i stormen. Gud var i fisken. Overallt hvor han snudde seg rundt, Gud var der.

Se, Gud er der, og det vil bare fortsette å jakte på deg. Så hvorfor venter vi noe lenger? La oss bare starte denne gjenopplivingen riktig. Ikke sant! Hva venter du på? Vi tror at Herrens Komme er for hånden, og Han skal ha en Brud, og Den er klar. Og vi vil ikke ha noen skip til noen Tarsis. Vi skal til Ninive. Hmh! Vi skal til Herligheten. Amen. Det er riktig. Vi skal dra dit hvor Gud skal velsigne, og det er hva vi ønsker å gjøre.

¹²⁸ Ligge ute i Guds Nærvær, da, med våre hjerter; ikke våre hender så mye, men våre hjerter framfor Gud, inntil Han har krydret oss, igjennom og ferdig, slik som det, med strålene av Hans herlighet; og Hans — Hans godhet bakt inn i oss, og fått modnet det som vi har fått, inn i virkelighet, se, til hvor vi kan vise andre at Jesus Kristus lever. Åh du! Vi ønsker å tro det.

¹²⁹ Og husk, hvor Jona dro, Gud var i båten; Gud var i stormen; Gud var i fisken. Han fortsatte å være rett sammen med Jona, inntil Hans fullkomne vilje var utført. Det er riktig.

Og hvis Han noen gang er etter deg, du kan unnvike bort *hit*, og unnsnippe bort *dit*, men du vil være ulykkelig helt til du kommer tilbake, og gjør den tingen som du satte i gang å gjøre for Ham til å begynne med. Skjønner? Ikke dra, flykt fra Guds Nærvær. Konfronter det. Du tror det er Sannheten, så la . . . Hvis det er Sannheten, er det verdt å leve for, dø for og alt annet. Og hvis Han noen gang har stadfestet det til deg, at det er

Sannheten, da kan vi ikke flykte fra det, ikke noen steder. Han vil være rett der, uansett. Du kan ikke gjøre det.

¹³⁰ Ved Hans tilveiebrakte profet, den som Han ordinerte å dra ned der og rope ut det Budskapet. Nå, så ut som om Han kunne ha sendt en annen profet, men han ordinerte Jona; og endog Elias ville ikke ha gjort det; Jeremias ville ikke ha gjort det; Moses ville ikke ha gjort det. Det var Jona som måtte dra til Ninive. Det var det hele. Han ga oppdraget til ham og sa han skulle dra. Og når Han sier: “Dra dit, Jona, dra til Ninive”, ingen andre kan dra og gjøre det, unntatt Jona.

Og når Gud forteller deg noe, er du nødt til å gjøre det; ingen andre. Se, vi må bare konfrontere det, og, og gå og gjøre det.

¹³¹ Vi tror at vi lever i den tiden når Gud gjør noe. Vi tror at vi nå lever iblant dem. Jeg tror jeg, i kveld, forkynner for den forsamlingen som — som ligger og venter der ute, bare for å bli moden. Jeg — jeg tror virkelig det med hele mitt hjerte. Jeg vil si det er det samme nå som det alltid har vært.

¹³² Nå, vi tror at tiden er kommet at Johannes 14,12 må bli oppfylt. Vi, vi tror at Malakias 4 må bli oppfylt. Vi tror at Lukas 17,30 må bli oppfylt. Vi tror det, alle disse profetiene som Han sa ville skje i dag. Vi tror at de må bli oppfylt, og vi tror vi ser dem oppfylt rett nå. Det er nøyaktig riktig.

¹³³ Slutt å flykte. Ikke kom ut av Hans Nærvær; bare beveg deg opp inn i Hans Nærvær. Det er riktig. Og jeg vet at det er hva du begjærer å gjøre. Fordi, jeg har sett bilskilt der ute fra Texas, og Louisiana og overalt. Det er det vi er her for, ikke å flykte fra Hans Nærvær, men å flykte inn i Hans Nærvær.

Kom tilbake, kom deg bort . . . [Tomt område på lydbandet — Red.] . . . vært en Jona, hvis du har lurt på hvilken vei du skal gå eller hva du skal gjøre, kom igjen, kom deg på skipet sammen med oss i kveld. Vi drar ned til Tarsis, å rope ut . . . eller, Ninive, å rope ut. Vi lar det skipet til Tarsis dra ned hvis de vil. Vi har en plikt framfor Gud, det er, et Budskap som vi er ansvarlig for.

¹³⁴ Så i denne kommende uken, bare en liten innledning i kveld, for å la deg vite. Når jeg roper ut, er jeg bare ansvarlig for et Budskap, brødre. Dere forkynnere som sitter her, jeg er ikke her for å såre deres følelser. Og dere kvinner og menn, angående dette om ekteskap og skilsmisse som kommer opp, jeg vil at dere skal huske i kveld. Jeg har sagt alt dette, for å få dette til dere, at jeg er ansvarlig kun til Gud.

Og så, igjen, jeg er ansvarlig til dere, å fortelle dere Sannheten. Og jeg skal ikke fortelle dere noe annet enn Sannheten, så lenge som Gud lar meg vite hva Sannheten er. Inntil jeg vet Sannheten, vil jeg ikke si noen ting om det, se, jeg vil ikke si noen ting om det. Men jeg tror virkelig at Gud viser meg Sannheten om *Ekteskap og skilsmisse*, og jeg stoler på at Han vil la meg bringe det ut.

135 Og andre Budskap jeg har som mål å ha denne uken, er *Hvem er denne Melkisedek? Hvor valgte Gud å sette Sitt Navn?* Og noen få ting som det, som er Budskap som kommer opp, og *Fødselssmerter*. Og — og noen få ting, det på — på den orden, og supplerende til *En mann velger sin hustru*. Og noen få ting, disse Budskapene som jeg ønsker å bringe opp denne uken. Men jeg ønsker bare at forsamlingen . . .

136 Hvor, hvis det skulle være en forkynner her; jeg er ikke her, mine brødre . . . Jeg vil ikke at dere, eller noen av dere medlemmer skal gå tilbake til deres kirke og si: “Broder Branham sa *slik og slik*.”

Jeg er forpliktet til et Budskap som er blitt gitt til meg fra den Allmektige Gud. Idet jeg står her i kveld, og Gud vet det er sant, at rett nede på denne elva . . . Det er kanskje folk som sitter her da denne Herrens Engel kom ned der og fortalte meg hva Han gjorde, rett der i 1933, rett nedover på denne Spring Street her. Hvis du er en fremmed her, kjør rett ned. Det er hjørnet av Spring Street, der hvor du treffer elva, og det er der det skjedde. Det var i 1933. Det har trolig blitt omkring trettito år siden, da. Åh, det har blitt tretti . . . det har blitt tretti . . . trettito år siden, for trettito år siden.

Og hvordan Han har brakt det rett ned, alt sammen. Og vi har dradd ut, brakt ut Budskapet, og sett de syke bli helbredet, den blinde, og den forkrøplede, og lamme, og halte og alt mulig. Og til og med sett de døde, som vi vet er blitt bekreftet, oppreist fra de døde. Folk dør, og blir oppreist rett tilbake til liv igjen, og alle disse tingene. Hvis et Budskap går frem, skjer det tegn og under!

137 Og man ser fremdeles den samme gamle skolen med tanker som en kommer opp med? Det kom ikke fra Gud. Gud trenger bare ikke å gjøre . . .

Gud prøver å få din oppmerksomhet trukket mot Noe.

138 Og da Jesus dro ut, begynte Han å helbrede de syke, og gjorde mektige gjerninger og ting. Han, alltid, Han . . . Jesus gjorde det. Og Moses og Jesus har gjort det, og resten av dem. Og da Han var her, gjorde Han det.

Og Han gjør det, det samme i dag. Når Han sender ut et møte som det, vekkelser, og starter et møte på jorden, og begynner å bevege seg frem sammen med disse mektige tegn og under. Og da ser du, kommer tilbake, den samme gamle skolelærdommen, det — det er noe galt der et sted. Det er noe nytt som kommer fram! Da Jesus kom ut, etter, da . . .

139 “Han er en fin rabbi.” Han kunne gå på enhver prekestol og forkynne når Han helbredet de syke. Når, åh, de likte å ha Ham der borte.

Men en dag da Han satte seg ned, og sa: “Jeg og min Far er En”, broder, Han var ikke så populær etter det. Når Han sa: “Hvis dere ikke eter Mitt kjød og drikker Mitt Blod, har dere ikke Liv i dere. Men den som eter Mitt kjød og drikker Mitt Blod, har evig Liv; og Jeg skal reise ham opp på den siste dagen.” Da, Han var ikke så populær fra da av.

¹⁴⁰ De sa: “Denne mannen er en vampyr. Denne mannen er en beelsebub. Det er slik Han gjorde disse tingene. Han kan fortelle spådommer. Han så gjennom deres — deres sinn og kjente deres tanker. Han er en spåmann.”

Men, hva det var, Han — Han var Guds Ord manifestert for den tiden. Og Han var forpliktet. Han sa: “Jeg gjør alltid det som er til behag for Min Far.” Må Gud hjelpe oss til å gjøre det samme, gjøre det som er til behag for Faderen.

¹⁴¹ Og jeg håper dere alle vil forstå. Hvis du er uenig med meg i disse Budskapene og ting, at du vil huske, i det minste ha den respekten, at jeg har et ansvar, og jeg kommer ikke til å dra til Tarsis. Jeg er på vei til Ninive, og jeg — jeg er nødt til å rope ut. Må Herren velsigne dere alle.

La oss bøye hodene våre bare et øyeblikk.

¹⁴² Klokken er nesten halv ti. Jeg ønsker ikke å holde dere, men jeg ønsker å finne ut dette hvis jeg kan, i kveld. Er det noen her som — som bare ikke er nøyaktig der hvor du skulle være i Kristus, men du — du ville ønske å være der, og du begjærer å være der, vil du bare løfte opp din hånd, si: “Broder Branham, be for meg?” Gud velsigne dere, bare se på hendene. “Jeg — jeg ønsker . . . Jeg er her, broder Branham, for å komme nærmere Gud.”

Og hvis hodet ditt var løftet opp, min — min hånd er også oppe. Det er derfor jeg er her. Jeg hungrer, slik som dere gjør.

¹⁴³ Men, åh, her om dagen, skjedde en av de største tingene, og jeg — jeg vet nå hva jeg skal gjøre. Og jeg — jeg ber at Gud vil gi dere den klare forståelsen. Det er der. Det . . . Hvis det er et spørsmål i tankene dine, må det være et svar et sted, til å svare tilbake på det spørsmålet. Min bønn, er, at Gud lar deg se det spørsmålet bli besvart i løpet av denne stunden.

¹⁴⁴ Hvis du er syk, måtte Gud helbrede deg. Vi skal ha helbredelsesmøter, antar jeg, praktisk talt hver kveld, og vi skal be for de syke. Vi skal gjøre alt vi kan for å hjelpe dere, og dere gjør alt dere kan for å hjelpe oss. Og vi vil arbeide sammen, og stole på at Gud vil gi oss et mektig møte.

¹⁴⁵ Nå, Fader Gud, disse få oppkuttete ordene, men de er i Dine hender nå. Herre, de er blitt sagt. Jeg må møte det. Akkurat som . . . Disse ordene kan aldri dø; de går rundt og rundt jorden, på et opptak, og en dag må jeg møte det rett tilbake igjen. Jeg innses dette, Herre, og jeg sier det med den dypeste oppriktighet.

146 Jeg ber, kjære Gud, i kveld, for hver og en av disse, Dine barn. Og, O Gud, jeg stoler på, før uken er over, at de vil – de vil forstå; det spørsmålet som er så sterkt i deres tanker i kveld, vil bli avklart. Gi det, Herre.

147 Er det noen her som ikke kjenner Deg, Far, som Frelser, ennå, eller kanskje aldri er blitt fylt med Den Hellige Ånd. Må dette være den kvelden.

148 Herre, jeg kan ikke fylle noen med Den Hellige Ånd; jeg kan heller ikke frelse noen. Jeg kan bare fortelle dem hva Du sa: “Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdighet, for de skal bli fylt.” Og jeg ber, Gud, at Du vil skape en slik hunger i deres hjerter.

Mange, Herre, de er nødt til å ha en hunger; hvorfor ville de kjøre disse hundrevis av miles, gjennom is og alle ting, og over regnfulle fjell og over ørkener, for å komme til et lite gammelt sted som ligger her på hjørnet! Da tenker jeg igjen, Du sa: “Hvor Åtselet er, vil ørnene samle seg.” Gi oss mat, Herre, av Din Guddommelige Manna. Gi våre sjeler det som vi virkelig trenger. Vi tørster etter Deg, Far. Vi er i Dine hender nå.

149 La den store Hellige Ånd som kom ned på fjellet her om dagen, der oppe, jeg ber om at Han vil mette ethvert hjerte her inne, med Sin godhet og barmhjertighet, med forståelse. Vi innser, Far, at det er hva vi trenger, er å forstå. For hvis vi ikke vet hva vi gjør, hvordan vet vi da hvordan vi skal gjøre det? Men vi er nødt til å ha forståelse. Som Daniel sa han hadde “forståelse gjennom profeten Jeremias sin Nedskrivning”. Og, Far, vi har forståelse gjennom Den Hellige Ånds Nedskrivning, slik som Han vil åpenbare Det for oss i denne tiden. Gi oss, Herre, de begjær som vi har for Deg. Med et ømt sinn ber vi om dette, Far, for Din herlighet, i Jesu Kristi Navn.

150 Med hodene våre bøyd nå. Idet vår søster gir oss en akkord på denne: “Han vil gi meg nåde og herlighet, og gå med meg hele veien.” Jeg vil at dere nå bare skal be i stillhet, og be den Himmelske Far om at Han vil gi dere i kveld, det som dere har behov for.

151 Kjære broder, kjære søster, Han er like nær deg som armen din. Dere, dere har trodd meg i – i andre ting, tro meg i dette. Han er her for å gi dere hva enn dere har behov for.

152 Åh, i de siste ukene har jeg hatt slik hunger, slik tørst, slik hjemlengsel etter å se dere. Det er grunnen jeg sa: “Billy, la oss dra hjem.”

Meda sa: “Hvorfor vil du dra tilbake dit, til det kalde distriktet igjen, Bill? Du får alltid en vond hals og alt slikt. Du kommer alltid ut, og hodet kjølig, og du er hes, og du kan knapt snakke.”

153 Jeg sa: “Vel, jeg vet ikke.” Jeg sa til henne . . . Jeg ser min venn, Charlie Cox, som sitter bak der. Jeg sa: “Jeg er bare ivrig etter å høre Charlie si: ‘Det lille ekornet klatret i det treet der borte.’ Jeg får bare slik en hunger etter å høre det.” Jeg – jeg ønsker bare å – ønsker å være rundt dere.

154 Jeg vet at min broder Banks ble virkelig syk. Og jeg så en visjon om ham, her for ikke lenge siden, og han lå på ryggen. Og jeg vet han nylig var nær ved å forlate oss. Når jeg ser på hver enkelt av dere . . .

155 Jeg kom inn her om kvelden, for Christian Business Men sitt møte, og internasjonalt. Gamle “Pop” Shakarian, Demos sin far, han pleide å sette seg der og bare fortsette å kikke til jeg kom inn, da smilte han, og det lille vinket som han ville vinke til meg. Han var ikke der. Han er borte.

Så måtte jeg dra til den familien, med SÅ SIER HERREN, deres datter er også døende. Florence, jeg så henne i en visjon, så henne dra. Og jeg vet at hun skal dra. Og jeg sa: “Be, bare be. Dere vet det er . . . En profet ble en gang befalt å fortelle en konge om å sette sitt hus i orden. Og han ba, og Han sparte hans liv, femten år lenger.” Jeg sa: “Be.”

156 Men, dere ser, og jeg – jeg kommer tilbake . . . Jeg satte meg her borte i en restaurant, her om dagen, for å spise. En mann gikk opp til meg og sa: “Er ikke du Billy Branham?”

Jeg sa: “Ja.”

157 Han kjente meg sannsynligvis ikke igjen, på grunn av *dette* over det skallede stedet på hodet mitt. Jeg hadde på meg dette lille hårstykket, for å hindre at jeg fikk en sår hals under dette møtet.

Han gikk opp til meg, han sa: “Jeg syntes jeg kjente deg, Billy.”

Jeg sa: “Ja.” Jeg sa: “Hvem er du?”

Sa: “Jeg er John Warman.”

Jeg sa: “Hvordan er det med Zip?”

Han sa: “Billy, han døde.” Hmh!

158 Jeg kom ned gjennom tinghuset; dro ned for å betale mine skatter. Kommer ned gjennom tinghuset, og en dame ropte på meg, og hun sa: “Visste du at John er borte?” Eller et navn. Det var kanskje ikke John; Ed, eller noe. Og jeg sa . . . Jeg kjente ikke kvinnen. Jeg følte meg forlegen. Og fant da ut, jeg visste ikke hvem hun var.

Hun sa: “Husker du en mørk natt da elven var over sine bredder her ute, og hus ble vasket bort, over på Chestnut Street, og du risikerte livet ditt for å gå inn et sted, og få ut en kvinne og noen små barn?”

Jeg sa: “Er du henne?”

¹⁵⁹ Hun sa: “Jeg — jeg er den damen.” Hun begynte å skrike etter sin baby; dere kjenner historien min. Hun sa: “Den som jeg kalte ‘min baby’ er gift og har en familie.” Skjønner? Og her er hun, gammel og grå; og her er jeg også.

¹⁶⁰ En etter en forsvinner kortene våre ut av bunken, slik som det var. Og vi har møter, og jeg savner *denne*, savner *den* der. Vi skal alle komme opp savnet, en av disse dagene.

Men, broder, søster, der er et Samlingssted. La oss være sikre på at vi er rett. Vil dere? Ikke la all vår forståelse av Gud og så videre være forgyves. La oss tro.

¹⁶¹ Far, de er i Dine hender. Jeg er i Dine hender, Herre. Vi er bare her i innvielse nå, før det kommende møtet begynner i morgen kveld. Vil Du hjelpe oss, Herre? Må vår — må vår samtale være konstant om Deg! Må våre hjerter og sinn være plassert på Deg, og Du sa Du ville bevare oss i fullkommen fred. Det er også skrevet i Bibelen: “Stol ikke på din egen forståelse.” O Gud, vi vil ikke ha våre forståelser; vi ønsker Dine forståelser. Gi dem til oss, O Gud. Og må vekkelsen komme inn i våre sjeler inntil denne flokken av mennesker bare vil være i ett hjerte og i én akkord. Gi det, Far. Gi disse tingene, mens vi ber i Jesu Kristi Navn.

Inntil min bortrykkede sjel skal finne
Hvile over elven.

I korset, i korset,
Er min ær- . . . (la oss løfte hendene) . . . for
evig;
Inntil min bortrykkede sjel skal finne
Hvile over elven.

Jesus, hold meg i korset,
Det finnes en dyrebar kilde,
Fri for . . . (Ja, Herre, fri) . . . helbredende
strøm,
Flyter fra Golgatas kilde.

I korset, i korset,
Er min ære for evig;
Inntil min bortrykkede sjel skal finne
Hvile over elven.

¹⁶² [Broder Branham begynner å nynne: *Nær Korset* — Red.] O Gud! Hvis det er noen av dere som føler for at dere ville ønske å komme opp og knele ned ved alteret, hvis du bare ønsker å komme, si: “Jeg er ikke der jeg skal være, Herre. Jeg — jeg ønsker å gjøre en ny innvielse. Jeg ønsker å gjøre det i kveld, Herre.” Du er velkommen til å komme. Vi vil være her for å be sammen med deg. [Broder Branham fortsetter å nynne: *Nær Korset*.]

I korset, i korset,
 Åh, er min ære for evig;
 Inntil min bortrykkede sjel skal finne
 Hvile over elven.

Jesus, hold meg nær korset,
 Det finnes en dyrebar kilde,
 Fri for alle, en helbredende strøm,
 Flyter fra Golgatas kilde.

I korset, i korset,
 Er min ære for evig;
 Inntil min bortrykkede sjel skal finne
 Hvile over elven.

¹⁶³ La oss bare be, hver og en på din egen måte nå. Bare — bare glem tid. La oss bare bøye hodene våre i Hans Nærvær. Denne lille damen her, roper ut: “Jeg elsker deg, Jesus!” Du husker da du ble frelst, for mange år siden, husker hvor herlig det var for deg? Han er like så herlig i kveld. La oss be, alle på din egen måte nå. La oss bare — la oss alle bare hellige oss til Gud, bare innvie oss selv til Herren.

¹⁶⁴ Kjære Herre Jesus . . . [Tomt område på lydbandet — Red.]

Kilden til all min trøst,
 Mer enn livet for meg,
 Hvem har jeg på jorden ved siden av Deg?
 Eller hvem i Himmelen, foruten Deg?

Kjære Gud, vi ber nå at din barmhjertighet og nåde vil bli sendt opp på hver og en av oss, Herre. Vi er her rundt alteret. Mange kunne ikke komme opp; Du vil møte dem på deres sitteplasser. Hva enn vi ofrer, Herre, er Du villig til å ta imot. Hvis vi bare gir Deg vår tid, vil du ta imot det; talent, du vil ta imot det. Men, Herre Gud, i kveld går vi lenger enn det, vi gir alt vi er. Alt det jeg er, alt jeg noensinne forventer å være, alt er i Deg, Herre. Vi ber om at Du vil ta dette, våre bønner, inn i Ditt hjerte, Herre, og gi oss Den Hellige Ånds store dyp, at våre liv vil bli forandret. For, vi ser at vi er nær enden nå. Kan ikke være så mye lenger. Og som vi ser våre kjære dør, dag for dag, unge og gamle, vi vet at snart må det banke på vår dør. Og i kveld, Herre, mens vi er i vårt rette sinn, sittende her, eller knelende her, stående her, hvilken stilling vi måtte være i, motta oss, Herre Gud.

¹⁶⁵ Ta meg, Herre. Jeg er ingenting, men hva enn jeg er, Herre, hvis Du kan få noe nytte ut av meg, jeg innvier meg til Deg.

¹⁶⁶ Jeg ber, kjære Gud, for hver enkelt av disse. Disse kjære menneskene som jeg stod og ropte om, der borte i fjellene i Arizona, og her er de knelende rundt alteret sammen med oss i kveld, bedende, innvier våre liv. Vi elsker Deg, Far, mer enn våre egne liv. Vi elsker Deg mer enn våre familier. Vi elsker Deg mer enn kone, barn, far, mor, søster, bror, ektemann, kone. Vi

elsker Deg, Herre Jesus. Gjør det så virkelig i våre hjerter, Herre. Hell inn gledens olje, denne uken, Herre, inn i våre sjeler. Gi oss et bad, en vask av Ordet, ved vannbadet i Ordet, og del ut Sannhet til oss.

¹⁶⁷ Mange er her i kveld, Herre, og vil være her, som er forvirret ved disse emnene som er nødvendige. O Gud, åpne den kilden i Guds hus, som — som er for å rense oss. Jeg ber, Gud, at du skal vaske oss og rense oss i Ditt Blod, og gjøre oss til nye skapninger. Og gi oss nåde og styrke, til å bringe frem Sannhetens Ord i Sin Guddommelige åpenbaring av Jesu Kristi Skikkelse.

Må Han vise seg foran oss, Herre. Må Han komme og helbrede vår sykdom, tilgi våre synder, fyller våre hungrige hjerter med godt budskap om stor glede, Evangeliet manifestert i våre liv.

Velsign hver pastor, hver sangleder, hver søndagsskolelærer. Velsign oss alle sammen, Herre, for vi elsker virkelig Deg. Og nå er vi Dine, Herre, i denne innvielsen. I Jesu Kristi Navn, bruk oss nå ifølge Din Egen vilje.

Min tro ser opp til Deg,
Du Golgatas Lam,
O Guddommelige Frelser;
Hør meg nå mens jeg ber,
Ta all min synd bort,
O, la meg fra denne dag
Være fullstendig Din!

Elsker dere det? La oss synge igjen.

Mens livets mørke labyrint jeg går,
Og sorger rundt meg spres,
Åh, vær Du min Guide;
Byd at mørket skal bli til dag,
Tørk bort sorgens tårer,
La meg heller aldri komme bort
Fra Din side.

Får det dere til å føle dere bra? [Forsamlingen sier: “Amen.” — Red.] Hvor mange liker å synge disse gamle sangene? [“Amen.”] Jeg bare elsker dem. Gjør ikke dere?

Åh, vi marsjerer mot Sion,
Vakre, vakre Sion;
Vi marsjerer oppover mot Sion,
Den vakre Guds by.

Åh, vi marsjerer mot Sion,
Åh, vakre, vakre Sion;
Vi marsjerer oppover mot Sion,
Den vakre Guds by.

Kom, vi som elsker Herren,
 Og la våre gleder bli kjent,
 Bli med i sangen med skjønn harmoni,
 Bli med i sangen med skjønn harmoni,
 Og omslutt tronen slik,
 Og slik omslutt . . .

La oss nå stå opp mens vi synger det. Håndhils med hverandre.

Marsjerer mot Sion,

Velsigne deg, søster! Velsigne deg, søster! Velsigne deg,
 broder! Velsigne deg, søster! [Broder Branham fortsetter å hilse
 på folket – Red.]

Den vakre Guds by.

La oss nå løfte hendene våre opp til Gud.

Åh, vi marsjerer mot Sion,
 Vakre, vakre Sion;
 Vi marsjerer oppover mot Sion,
 Den vakre Guds by.

Åh, vi marsjerer mot Sion,
 Åh, vakre, vakre Sion;
 Vi marsjerer oppover mot Sion,
 Den vakre Guds by.

Får ikke det dere til å føle dere vidunderlig? [Forsamlingen
 gleder seg – Red.] Du og du! Åh, la oss bare løfte våre hender og
 bare prise Ham på vår egen måte.

¹⁶⁸ Herre Jesus, Du er Sarons Rose, Liljen i Dalen, Den Strålende
 Morgenstjernen, Den Skjønneste av ti tusener for min sjel. Du
 er Kilden til all min trøst, mer enn liv for meg! Hvor vi elsker
 Deg! Hør oss, O Herre. Hvor vi takker Deg! Åh! [Tomt område
 på lydbåndet – Red.] Hvor vi priser Deg! Velsign disse, vår
 dyrebare Herre og Frelser! Gi disse tingene, Herre. Gi det.
 [Broder Branham og forsamlingen fortsetter å be og prise Gud.]

Nær korset,
 Er min ære for evig;
 Inntil min bortrykkede sjel skal finne
 Hvile over elven.

¹⁶⁹ På en eller annen måte, føler jeg bare vi skal . . . Det er noe
 som ligger rett foran oss. Nå, husk bare, jeg tror jeg profeterer.
 Stor glede ligger foran. Tro det. Det er riktig. Mange bedrøvede
 hjerter vil bli gjort . . . Store mysterier vil bli tydeliggjort, og
 folk som er bedrøvet, vil bli vendt til glede. [Forsamlingen gleder
 seg – Red.]

Nær korset, i korset,
 Er min ære for evig;
 Til min bortrykkede sjel skal finne
 Hvile over elven.

170 Som Johannes fra gammel tid, da han ble for gammel til å forkynne, ville han bare sette seg og rope, forteller de meg, med all sin kraft: “Små barn, elsk hverandre!” Elsk hverandre. Ikke la noen ting komme iblant dere, se. Hold alt, alle ting borte fra . . . Ja visst, uansett hva det er, konfronter det. Vi er på vei til Ninive. Skjønner? Ikke gå ombord i det gamle skipet til Tarsis som tar deg ut av gruppen. La oss bevege oss rett videre opp til kilden av Guds velsignelser. Jeg tror at vi skal ha det. Jeg tror vår Far.

171 Føler du deg bedre nå, søster? Det er fint. Det er slik jeg liker å se barn bli født, som kommer igjennom. [Søsteren fortsetter å be og glede seg — Red.]

Jeg kan bare tenke på år tilbake, rett på disse områdene, hvor mange tusener har blitt født rett inn i Guds Rike, rett på denne plassen. Hvor lite visste vi, da vi stod her med åtti cent i lommen, til å bygge kirken med! Åh, Han sa: “Jeg, Herren, har plantet det; Jeg vil vanne det dag og natt.” Og Han har gjort det. Han har gjort det.

Gud velsigne dere. Nå når vi bøyer hodene våre . . .

172 Nå, i morgen kveld, husk, møtene vil bli holdt oppe på skolens auditorium her. Og hvis . . . Vi vil ha noen plassert her nå, for å vise folket hvordan de kommer dit, fordi nye vil komme inn.

173 Elsker dere Ham, si: “Amen.” [Forsamlingen sier: “Amen.” — Red.] Å, er Han ikke underfull? [“Amen.”]

174 Jeg stod her nede ved bredden og sang den gamle sangen:

På Jordans stormfulle bredder jeg står,
Tenk, det er blitt tretti år siden, trettitre, trettitre år siden.
Og kaster et lengselsfullt øye,
Til Kanaans skjønne og lykkelige land,
Hvor mine eiendeler ligger.

Og mange som jeg døpte, den kvelden, er over på den andre siden nå. Da de stod der og var vitner til at Morgenstjernen kom ned fra himlene, og sirklet rundt slik, sa: “Som Johannes Døperen ble sendt for å bringe, som forløper for Kristi første komme, vil ditt Budskap være en forløper for det andre Komme.” Hvordan kunne det bli tenkt ut? Men, alt Guds Ord er sant, hele Guds Ord. Vi lever i den store Kongens Nærvær. Gud velsigne dere.

175 Mens vi bøyer hodene våre skal jeg spørre broder Neville, vår dyrebare pastor, om å komme hit og avslutte for oss i bønn. Gud velsigne deg, broder Neville.

EN MANN SOM FLYKTER FRA HERRENS ÅSYN NOR65-0217
(A Man Running From The Presence Of The Lord)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham, som opprinnelig ble talt på engelsk onsdag kveld den 17. februar 1965 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, USA, er tatt fra et lydbåndopptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org